

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 02/10/2000

Giảng tại: Tịnh tông Học hội Singapore

Tập 82

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời mở kinh Thập Thiên Nghiệp Đạo, trang thứ mười ba, bắt đầu xem kinh văn hàng thứ ba:

Lìa lời thô ác mà hành bố thí thì thường được nhiều tiền của, không ai có thể xâm đoạt; hết thầy hội chúng hoan hỷ quy y; lời nói đều được người tin nhận, không ai chống trái.

Đây là không nói thô ác. Không nói lời thô ác mà hành bố thí thì sẽ được quả báo thù thắng, hai câu tổng thuyết phía trước không cần giảng nữa, vì phần trước đã nói rồi, đó là “thường được nhiều tiền của, không ai có thể xâm đoạt”. Chúng ta xem quả báo riêng biệt là “*hết thầy hội chúng hoan hỷ quy y*”, đây là điều vô cùng hiếm có, tức là khi chung sống với mọi người, “hội chúng” là rất nhiều người ở chung với nhau, bạn đều được quần chúng hoan nghênh. “Hoan hỷ quy y”, chúng ta có thể dùng ngôn ngữ ngày nay để giải thích, tức là bạn sẽ được mọi người ủng hộ hoan nghênh. “*Lời nói đều được người tin nhận*”, bạn ở trong đại chúng phát biểu hay nói chuyện thì mọi người đều tin, đều có thể tiếp nhận, “*không chống trái*”, không có phản đối, không có cự tuyệt. Từ đó cho thấy, đây là người lãnh đạo rất được mọi người trọng vọng. Phước đức này của họ từ đâu mà có vậy? Từ không nói thô ác mà có.

Chúng ta ngày nay nhìn thấy một số nhà lãnh tụ quả thật rất được quần chúng hoan nghênh, chúng ta biết được họ đã tu thế nào mới có được quả báo như vậy. Có một số người thật sự có trí tuệ, cũng có năng lực, cũng rất nhiệt tâm muốn vì đại chúng xã hội làm một chút việc, nhưng họ chung sống với mọi người mà không được mọi người ủng hộ. Đây là nguyên nhân gì? Đây là vấn đề của khẩu nghiệp trong đời quá khứ, trong khẩu nghiệp nói năng thô lỗ khiến mọi người nghe thấy sanh ra khó chịu, cho nên mới cảm quả báo này; dù bạn có trí tuệ, nhiệt tâm vì mọi người mà phục vụ, nhưng mọi người đều chống đối bạn. Cho nên, nếu muốn phước đức được viên mãn thì phải làm tốt mọi mặt, thiếu một mặt cũng không được, chúng ta thật sự

hiểu được đạo lý của nhân quả, hiểu rõ sự thật về báo ứng thì một cách tự nhiên, không cần người khác khuyên bảo, chúng ta chắc chắn tu tập thiện nghiệp.

Dùng thập thiện nghiệp vào trong hành môn nào cũng đều đạt được quả báo thù thắng, vậy tại sao chúng ta không hết lòng nỗ lực tu học? Vì sao không sửa đổi những tập khí sai lầm của chính mình? Nếu thật sự sửa đổi được thì bất luận thế pháp hay Phật pháp đều thật sự được thuận buồm xuôi gió. Đặc biệt trong Phật pháp, Phật chỉ dạy chúng ta phải hướng về tất cả chư Phật Như Lai mà học tập, “chúng sanh vô biên thế nguyện độ”, giúp đỡ tất cả chúng sanh khổ nạn. Khổ nạn này nói theo nghĩa rộng là chúng sanh trong mười pháp giới đều có khổ, đều có nạn. Pháp giới Phật trong mười pháp giới vẫn chưa minh tâm kiến tánh, chưa thoát khỏi mười pháp giới, đây chính là tai nạn của họ. Đến được nhất chân pháp giới thì mới được xem là bạn đích thực đã đến chỗ an ổn, trong Phật pháp gọi là “cứu cánh niết-bàn”.

Cứu cánh niết-bàn nói theo nghĩa rộng chính là nhất chân pháp giới. Trong kinh Hoa Nghiêm, địa vị Sơ trụ của Viên giáo chứng được cứu cánh niết-bàn, là cứu cánh viên mãn trong cứu cánh, đó là Phật quả của Viên giáo; Sơ trụ, Nhị trụ là phần chứng cứu cánh; trong mười pháp giới, thứ mà Thanh văn, Duyên giác chứng được là thiên chân niết-bàn. Phật ở trong mười pháp giới vẫn không phải là phần chứng niết-bàn. Những lý và sự này chúng ta nhất định đều phải hiểu rõ, đều phải sáng tỏ. Những Thanh văn, Bồ-tát này vì sao phải tu hành chứng quả? Mục đích ở đâu? Mục đích chỉ có một, là vì phổ độ tất cả chúng sanh mà tu hành, mà cầu chứng quả, nhất định không phải vì bản thân.

Thập thiện nghiệp đạo là nền tảng tu hành của chúng ta, là đại căn đại bản. Chúng ta tu hành, điều quan trọng nhất là ở bước đầu tiên, nếu bước đầu làm không tốt thì không có tiền đề, bước thứ hai bạn sẽ sai lầm, té ngã. Dùng thập thiện nghiệp đạo vào trong tất cả pháp thế xuất thế gian, ở đây dạy chúng ta, bộ kinh điển này là thông cả Đại, Tiểu thừa, thông tất cả Phật pháp, mở đầu là dạy chúng ta dùng thập thiện vào trong sáu ba-la-mật của Bồ-tát. Bồ thí thì được tài bảo, tài là phước, bảo là tuệ, được phước báo, được trí tuệ. Phước báo và trí tuệ có viên mãn hay không thì phải xem tế hạnh, tế hạnh chính là thập thiện. Tế hạnh như thế nào thì được quả báo như thế ấy, vì vậy không thể không tu tế hạnh. Tế hạnh không phải như người thông thường nói là “giới nhỏ xíu thì có thể bỏ, giới nhỏ xíu không sao cả”, không được nói như vậy. Nói năng thô lỗ một chút [thì cho là] giới nhỏ xíu, việc

này không sao cả, nhưng quả báo thì chẳng thể nghĩ bàn. Nếu bạn có thể giao thiệp với mọi người vui vẻ hòa nhã thì quả báo mà bạn đạt được là mọi người sẽ hoan hỷ theo về, ủng hộ bạn, lời bạn nói được người khác hoan hỷ tiếp nhận, đây là quả báo có được từ trong những giới rất nhỏ.

Chúng ta trong đời sống thường ngày, trong kinh nghiệm của bản thân, hoặc là từ rất nhiều lãnh đạo các cấp khác nhau mà chúng ta nhìn thấy, họ đối với cán bộ của họ, đối với nhân viên của họ có được sự ủng hộ hết lòng của mọi người hay không; chúng ta hãy xem những quả báo này, từ quả báo hiện tại thì chúng ta bèn biết được họ đã gieo nhân gì mà tạo nên. Phạm phu không biết những nhân hạnh vi tế này. Mọi người đối với bạn tốt, vậy thì không có trở ngại. Nếu quần chúng cấp dưới đối với bạn có ý kiến, bạn sẽ oán trách, oán trời trách người, luôn cảm thấy mình không sai, người khác đều là sai. Quan niệm này, loại tư tưởng này là sai lầm lớn!

Lìa lời vô nghĩa mà hành bố thí thì thường được nhiều tiền của, không ai có thể xâm đoạt; lời nói không hư vọng, mọi người đều tôn kính tiếp nhận; có thể khéo dùng phương tiện đoạn dứt mọi nghi hoặc.

Đây là không nói thêu dệt. Nói thêu dệt, người thế gian chúng ta thường gọi là khéo mồm khéo miệng, rất biết nói chuyện, nói lời ngon tiếng ngọt, thế nhưng ý đồ bất thiện, lừa gạt người khác, dụ dỗ người khác đi theo hướng bất thiện. Những lời này nghe bùi tai, ai cũng thích nghe, nhưng tội lỗi lớn vô cùng. Nói thêu dệt có loại hữu ý, có loại vô ý. Loại hữu ý thì tội càng nặng hơn, xem mức độ họ tổn hại xã hội là bao lớn, xem thời gian ảnh hưởng từ sự tổn hại của họ là bao lâu, từ đây mà kết tội. Nếu mức độ ảnh hưởng rất rộng, thời gian rất dài thì tội lỗi này thật khủng khiếp; mức độ ảnh hưởng của họ không lớn, thời gian ảnh hưởng rất ngắn thì tội lỗi này rất nhỏ.

Xin nêu ví dụ cho mọi người thấy, ví dụ thường thấy nhất là ca dao. Trước khi Phật giáo truyền đến Trung Quốc, vào thời xưa ca dao là văn hóa nguyên thủy nhất của mỗi dân tộc, dân tộc lạc hậu đi nữa thì họ cũng có ca khúc của họ, có điệu múa của họ. Chúng ta hiện nay thường xem thấy trên truyền hình rất nhiều ca vũ của các dân tộc khác nhau trên thế giới, trong sách xưa của Trung Quốc ghi chép, khi tham quan du lịch nhìn thấy các dân tộc, nhìn thấy các quốc gia, nghe xem người dân của họ hát bài ca gì, từ nội dung bài hát, nội dung của điệu múa thì biết được sự

thịnh suy của quốc gia này. Từ đó cho thấy, người thời xưa quan sát rất tinh tế. Chúng ta ngày nay xem những nội dung này, nếu như nội dung tương ứng với thập ác nghiệp, là bất thiện, bất thiện thì làm gì có quả báo tốt được? Quốc gia này, khu vực này chắc chắn sẽ động loạn, bất an. Nếu như những ca vũ này nội dung tương ứng với thập thiện nghiệp thì xã hội này nhất định tốt, nhất định là an định, phồn vinh, hưng vượng. Đến gia đình người ta, bạn thử xem những thành viên trong gia đình, lời ăn tiếng nói của họ, sở thích của họ, người trong nhà này thích nghe ca khúc gì, thích xem loại giải trí nào, bạn cũng biết được gia đình này là hưng hay suy, có thể nhìn ra.

Trong tiêu chuẩn của Phật pháp, phạm là thuận với tánh đức thì chắc chắn là thiện, chắc chắn là tốt, nhân tốt thì quả báo nhất định tốt, thật sự là nhân viên quả mãn; nếu nhân của nó không tốt mà muốn mong cầu quả báo tốt thì dứt khoát không có đạo lý này. Ngày nay trên thế giới, nước Mỹ là cường thịnh nhất, nguyên nhân thật sự của nước Mỹ cường thịnh, chúng ta đọc lịch sử của nước Mỹ, lịch sử nước Mỹ chỉ có 200 năm, 100 năm đầu thì tốt. Đầu thế kỷ này, vào thập niên 20, thập niên 30, trước đây tôi nghe tiên sinh Phương Đông Mỹ nói, thầy đi học và dạy học tại Mỹ, thầy rất tôn kính người Mỹ. Trên toàn thế giới thì người Mỹ trọng chính nghĩa, rất hiếm có, thật không dễ gì. Trong khi các nước khác trên thế giới, ở Trung Quốc nghĩ đủ mọi cách để tranh giành đặc quyền, chỉ có người Mỹ có thể trọng nghĩa, nói những lời công bằng cho người Trung Quốc. Đây là nguyên nhân sâu xa về mặt lịch sử, do tiền nhân tích đức nên ngày nay nước Mỹ có thể trở thành nước đứng đầu trên thế giới. Tương lai họ còn có thể lãnh đạo thế giới hay không thì phải xem hành vi tạo tác của họ hiện nay. Trong thế kỷ trước, người Mỹ được người trên toàn thế giới tôn kính, được người tán thán. Hiện nay nước Mỹ luôn đi làm cảnh sát thế giới, khiến cho biết bao dân tộc, khu vực bất mãn đối với người Mỹ, ngay cả chính phủ Mỹ cũng tuyên bố, người nước Mỹ đi du lịch phải đặc biệt cẩn thận, sợ bị không tặc, sợ bị bắt cóc, bắt làm con tin. Vì sao lại có hiện tượng này? Tại sao người Mỹ đi ra ngoài không được mọi người nhiệt liệt hoan nghênh, yêu mến? Ngôn hạnh của họ có thể tương ứng với thập thiện nghiệp đạo hay không? Bất luận lớn như một quốc gia, nhỏ như một gia đình, nghiệp nhân quả báo đều vô cùng rõ ràng. Những sự thật rõ ràng như vậy bày ra trước mắt chúng ta, chúng ta nhìn mà không thấy, nghe mà chẳng hay, đó chính là ngu si đến cực điểm rồi.

Chúng ta có thể làm được không nói thêu dệt, trong nói thêu dệt thì hiện nay điều nghiêm trọng nhất chính là phim ảnh. Bạn hãy xem nội dung phim ảnh hiện đại [thì sẽ biết]! Trung Quốc từ xưa đến nay tiếp nhận nền giáo dục nhà Nho, đối với những phương diện nghệ thuật văn nghệ này đều tuân thủ một nguyên tắc của Khổng lão phu tử là “không nghĩ tà”. Thế nào là tà? Thập ác đều là tà. Cho nên kịch tuồng xưa của Trung Quốc, các vị hãy quan sát thật kỹ nội dung của nó, kịch thời xưa đều tuân thủ bốn nguyên tắc, đó là giáo dục xã hội, chỉ dạy nhân dân điều gì? “Trung, hiếu, tiết, nghĩa”, thiện có thiện báo, ác có ác báo. Bạn xem nội dung của nó có phải như vậy hay không? Điều này không giống với nghệ thuật nước ngoài. Giới văn nghệ Trung Quốc mấy ngàn năm nay đều tuân thủ theo nguyên tắc này, kể cả kịch tuồng ở địa phương cũng không ngoại lệ. Trước đây không có nhiều trường học như vậy, giáo dục nhà trường không phát triển, quốc gia làm thế nào giáo hóa nhân dân toàn quốc? Chỉ có nương vào ca múa kịch. Người trước giờ không đi học, không biết chữ, nhưng họ rất biết làm người, họ học được từ đâu vậy? Học được từ xem kịch. Cho nên gánh hát trước đây đi biểu diễn ở các nơi, đó là giáo dục xã hội.

Hiện nay theo đà phát triển của khoa học kỹ thuật, kịch sân khấu dần dần suy tàn, đều biến thành phim truyền hình nhiều tập. Hiện nay người viết kịch bản phim truyền hình nhiều tập không tuân thủ nguyên tắc của Khổng lão phu tử, nội dung truyền hình nước ngoài thì khỏi cần phải nói nữa. Trước đây, tiên sinh Phương Đông Mỹ nói với quan chức của Bộ giáo dục Đài Loan, quan chức Bộ giáo dục tỉnh giáo ngài, ngày hôm đó đúng lúc tôi đang ở nhà thầy, tôi nghe thấy họ nói chuyện. Quan chức đó thỉnh giáo tiên sinh Phương rằng: “Nước Mỹ hiện nay là quốc gia mạnh nhất trên thế giới. Thời xưa, La-mã là nước mạnh nhất trên thế giới, nhưng La-mã đã mất nước rồi.” Quan chức này đã thỉnh giáo thầy Phương: “Nước Mỹ tương lai mất nước, nhân tố đứng đầu là gì?” Thầy Phương không hề do dự, không cần suy nghĩ một chút nào cả, mà lập tức trả lời rất dứt khoát: “Truyền hình.” Nước Mỹ tương lai mất nước nhân tố đứng đầu là truyền hình; nội dung của nó hoàn toàn là thập ác nghiệp, phát sóng 24 tiếng đồng hồ, trẻ con và người trẻ tuổi hằng ngày xem những thứ này. Ở nước Mỹ, trẻ con hai, ba tháng tuổi đã mở to mắt xem truyền hình rồi, bạn nói xem có nguy không!

Cho nên, ngày nay vấn đề thanh thiếu niên [phạm pháp] ở nước Mỹ nghiêm trọng như vậy, họ cũng không biết nguyên nhân này xuất phát từ đâu? Từ truyền hình. Hiện nay vấn đề con cái giết cha mẹ, học trò giết thầy cô, giết bạn học vô cùng

ng nghiêm trọng, đây là do truyền hình tạo nên. Cho nên thời đó tại Đài Loan, thầy Phương đã cảnh báo Đài Loan phải cẩn thận! Nếu không tăng cường phòng bị, nếu đi theo vết xe đổ của người Mỹ thì Đài Loan cũng sẽ xong luôn, toàn bộ bị hủy sạch. Đây là thuộc về nói thêu dệt. Quả báo của không thêu dệt là “*lời nói không hư vọng*”, quyết không có ngôn từ hư vọng, “*mọi người đều tôn kính, tiếp nhận*”, người khác có thể tôn kính bạn, có thể tiếp nhận. Bản thân bạn có phương tiện thiện xảo, giúp đỡ tất cả chúng sanh đoạn trừ nghi hoặc. Đây là bốn loại thiện nghiệp của miệng, chúng ta giới thiệu đến chỗ này.